

POSTANOWIENIE

Dnia 13 listopada 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący Sędzia SA:	Beata Wolfke – Kobzar (spr.)
Sędzia SA:	Ewa Głowacka
Sędzia SA:	Sławomir Jurkowicz

po rozpoznaniu w dniu 13 listopada 2012 r. na posiedzeniu niejawnym we Wrocławiu

sprawy z powództwa: (...) **sp. z o.o. w Ś.**

przeciwko : (...) **sp. z o.o. w M.**

o zapłatę

na skutek zażalenia strony pozwanej

na postanowienie Sądu Okręgowego w Legnicy

z dnia 13 lipca 2012 r., sygn. akt VI GC 195/12

p o s t a n a w i a: oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w Legnicy zabezpieczył roszczenie strony powodowej przeciwko stronie pozwanej o zapłatę kwoty 380.421,92 zł wraz z należnymi odsetkami od kwot częściowych przez zajęcie wierzytelności pozwanego przysługujących mu od jego dłużników oraz przez zajęcie wierzytelności z rachunku bankowego pozwanej do pełnej wysokości udzielonego zabezpieczenia.

W wyniku analizy twierdzeń zawartych w uzasadnieniu wniosku oraz załączonych do niego odpisów dokumentów, w tym przede wszystkim faktur i dowodów wydania towaru, Sąd Okręgowy ocenił roszczenie powódki jako wiarygodne i uznał za uprawdopodobnione, że brak zabezpieczenia uniemożliwi lub poważnie utrudni wykonanie zapadłego w sprawie orzeczenia w razie uwzględnienia powództwa, bowiem wypłacalność pozwanej jest poważnie zagrożona. Zdaniem Sądu, zagrożenie niewypłacalnością dłużnika wynika wprost z danych zawartych w dokumentach finansowych złożonych w rejestrze tego przedsiębiorcy. Sąd wskazał ponadto, iż stan majątkowo-finansowy pozwanej spółki oceniał z uwzględnieniem danych z 2010 roku, gdyż jak wskazała powódka, pozwany nie złożył sprawozdania finansowego za rok 2011 r., zaś wskazane przez uprawnionego sposoby zabezpieczenia występują w katalogu z art. 747 k.p.c. Pozwany zaskarżył postanowienie zarzucając:

1. naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 703¹ § 2 k.p.c. przez bezzasadne przyjęcie, że brak zabezpieczenia uniemożliwi, bądź poważnie utrudni wykonanie zapadłego w sprawie orzeczenia lub w inny sposób uniemożliwi lub poważnie utrudni osiągnięcie celu postępowania.

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego postanowienia, mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że powódka uprawdopodobniła interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia, co z uwagi na aktualną sytuację spółki i wysokość zobowiązań jest niezgodne z przesłankami racjonalnego myślenia i doświadczeniem życiowym, które prowadzą do wniosków odmiennych.

3. naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 730¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 755 k.p.c. przez naruszenie zasady minimalnej uciążliwości zabezpieczenia i

tym samym obciążenie pozwanej ponad potrzebę, gdyż zajęte wierzytelności

przekraczają wielokrotnie zobowiązanie dochodzone pozwem.

Pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i oddalenie wniosku powoda oraz o zasądzenie od niego kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie strony pozwanej nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że stosownie do treści art. 730¹ § 1 k.p.c. udzielenie zabezpieczenia wymaga wykazania przez uprawnionego łącznego zaistnienia dwóch przesłanek: uprawdopodobnienia roszczenia oraz interesu prawnego w udzieleniu zabezpieczenia, przy czym wymóg uprawdopodobnienia roszczenia oznacza konieczność uprawdopodobnienia faktów, z których jest ono wywodzone oraz że roszczenie to przysługuje uprawnionemu. Innymi słowy musi on wykazać wiarygodność roszczenia. Z kolei interes prawny w uzyskaniu zabezpieczenia istnieje wtedy, gdy brak zabezpieczenia uniemożliwi lub poważnie utrudni wykonanie zapadłego w sprawie orzeczenia lub w inny sposób uniemożliwi lub poważnie utrudni osiągnięcie celu postępowania w sprawie.

Sąd Apelacyjny podzielił stanowisko Sądu I instancji, iż powód uprawdopodobnił obie przesłanki zabezpieczenia. Ponieważ na etapie postępowania zażaleniowego pozwany kwestionował jedynie interes prawny powoda w udzieleniu zabezpieczenia, dlatego tego zagadnienia dotyczyć będą rozważania Sądu.

Sąd Apelacyjny uznał za prawidłową dokonaną przez Sąd I instancji analizę sytuacji majątkowej pozwanej spółki. Przedłożone przez powoda dokumenty wykazują, iż rok 2010 zamknął się dla pozwanego znaczną stratą (834.890,23 zł) na dzień 31 grudnia 2010 r. nie posiadał rezerw na zobowiązania, zaś łączna kwota jego zobowiązań kapitałowych na ten dzień wyniosła 1.380.643,72 zł. Jednocześnie w roku 2010 pozwany nie posiadał zapasów towarów i materiałów, ani gruntów użytkowanych wieczystie czy budynków, a środki trwałe w postaci samochodów osobowych używa na podstawie umów leasingu. Powód uprawdopodobnił też, że pozwany posiada zobowiązania finansowe u innych podmiotów na kwotę około 200.000 zł. Powyższe dane pozwanej poddaje w wątpliwość pozwanego, co jest tożsame z prawdopodobieństwem niemożności lub poważnego utrudnienia wykonania zapadłego w sprawie orzeczenia. Pozwana wprawdzie kwestionuje ustalenia dokonane na podstawie dokumentów finansowych za 2010 r. i podnosi, że obecnie jej sytuacja materialna uległa poprawie i że w 2011 r. pozyskała zlecenia na poziomie kilkunastu milionów złotych, w konsekwencji czego odnotowała sprzedaż na poziomie ponad 12.000.000 zł z zyskiem 7%, jednak nie uprawdopodobniła. Pozwany nie odniósł się do zarzutu niezłożenia dokumentów finansowych za rok 2011, nakazuje przyjąć, że rzeczywiście nie złożył sprawozdania finansowego za ten okres. W ocenie Sądu Apelacyjnego, zastosowany sposób zabezpieczenia wypełnia postulat z art. 730¹ § 3 kpc, preferując przede wszystkim interes domniemanego wierzyciela. Zajęcie rachunku bankowego, choć z istoty swej utrudnia działalność gospodarczą, nie może być poczytywane za nadmierne obciążenie obowiązanego, gdy inne mniej dolegliwe środki zabezpieczające nie gwarantują realizacji celu zabezpieczenia.

Sąd Apelacyjny wskazuje ponadto, iż istotnie postanowieniem z dnia 18 czerwca 2012 r. zmienił postanowienie Sądu I instancji z 16 maja 2012 r. oddalając wniosek o zabezpieczenie. Podstawą ówczesnego orzeczenia Sądu

Apelacyjnego był jednak nie tyle obiektywny brak interesu prawnego w uzyskaniu zabezpieczenia, co niedostateczne jego uprawdopodobnienie.

Obecny wniosek o zabezpieczenie nie tylko zawierał odpowiednią argumentację, ale został wsparty przekonującymi dokumentami, stąd zaskarżone aktualnie postanowienie Sądu Okręgowego należało uznać za prawidłowe.

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. oddalił zażalenie pozwanego.

bp